

Bazen behin Antartikan zoriontsu bizi ziren pinguino jostari batzuk. Egun osoa ematen zuten izotzezko txirristak egiten, arrantzan, lagunekin jolasean, oso zoriontsuak ziren. Otsaileko egun eder batean, pinguinoak izotz gainean etzanda atseden hartzen ari zirela, itsasotik zetozen gauza bitxi batzuk ikusten hasi ziren, eta misteriotsu hurbiltzen ziren itsasertzera. Oso itxura arraroa zuten. Uretan flotatzen zuten eta itxura zikin eta desatsegina zuten.

Zer da hori? -esan zuen haietako batek-. Zer dira uretan flotatzen duten gauza horiek? Ez dira arrainak, eta ibaiertzera hurbiltzen ari dira. Urrundu zaitezte orillatik-oihu egin zuen koloniatik zaharrena zirudien pinguino batek-. Gizakiek botatzen duten zaborra da. Ez ukitu. Ez utzi hankak edo hegatsak harrapatzen. Amak eta gurasoak beren seme eta alaba guztiak biltzen hasi ziren ihes egiten saiatzeko. Baina nora joango lirateke? Antartika bere etxea zen. Ez zuten bizitzeko beste lekurik. Pinguinoen koloniak harriturik begiratzen zuen nola desagertzen zen haien habitata zaborrak jota, eta ezin zuten ezer egin hura konpontzeko.

Egunak, hilabeteak eta zaborra iristen ari ziren. Pinguinoek ia ez zituzten ezagutzen beren itsaso urdina, beren ur kristalinoak, beren aurpegiak goibeltzen ari ziren. Ordurako ez ziren Antartikako ur hotzetan jolasten ziren pinguino zoriontsuak. Baina bere arazoak hasi besterik ez ziren egin. Eguraldia modu tragikoan aldatzen hasi zen. Bero handia egiten hasi zen. Eguzkiak diz-diz egiten zuen eta izotz guztia urtzen zuen. Etxeak, igluak, txirristak... dena ura egiten joan zen.

Handik egun gutxira eguzkiak distiratzeari utzi zion. Bazirudien dena normaltasunera itzuliko zela, baina ez. Errealitatetik oso urrun. Pinguinoek txundituta begiratzen zuten zerura. Dena ilundu eta hodeiz bete zen. Euria hasi zuen etengabe. Egunez eta gauez. Euria

ari zuen etengabe.
Kolonian inork ez zuen ulertzen zer gertatzen ari zen, ezta pinguino zaharrenek ere. Haien aurpegietan beren mundua desagertzen hasia zela jakitearen beldurra islatzen zen.

Hori saihesteko ezer egin ezinik, saihestezina gertatu zen:
- Begira zer gertatu zaion amari, zerbait dauka hankan eta ezin diot kendu.

- Eta datorren hori, zer da? Kontuz ibili horrekin gizakiek arrantzatzen dutela.

- Ai, ai, ai, tontorrean lotu zait.

- Bota, bota oso arriskutsua dela.

- Ezin dut kendu?.. LAGUNTZAAAAAAAAAAAAA

Pinguinoak lur jota zeuden. Zaborra hankak mozten ari zitzaion, hegalak... gorputz minberatuen alde guztietatik itsasten zitzaion. Orduan, pinguino gazteenek matxinatu egin ziren. Eta beren bizitzak suntsitzen ari ziren gizaki gaiztoekin topo egitea erabaki zuten. Zientzialariek kezka handiz entzun zieten. Bazekiten zer gertatzen ari zen. Atsekabetuta eta triste erabaki zuten egin zezaketen gauza bakarra egitea... beren jakinduria guztia erabiltzea Antartikari laguntzeko.

Zientzialariek krisi-kabinetea bildu zuten. Begirada argi eta zabaleko zientzialari txiki batek hartu zuen hitza.

- Ikaskideak: pinguinoek hitz egin dute eta lezio on bat eman digute Lurrean bizi garen gizaki guztioi. Gure planeta arriskuan dago eta guk bakarrik salba dezakegu etorkizun ziurgabetik. Edukitzailea garbitu behar dugu. Eta horretarako haurren laguntza dugu. Europa hegoaldean dagoen herri bateko hiri txiki batean, Gasteiz izenekoan, beste ikastetxe bat dago. Ikastetxe horretan, ikasleak heroi bihurtzen dira egunero, planeta garbitzen lagunduz. Haurrek astronauta garbitzaileak deitzen diote beren buruari, eta ikastetxea

LA PRESEN da.

- Baina nola zuen izena beira kentzeko arduradunak? Ez dut gogoratzen?

- Oso izen arraroa zuen. Beiraontzi

- Hori da, dei diezaiozun Beiraontziri!!!!
BEIRAAAAONTZIIIII!

Astronauta garbitzaileek ez zuten etsi zabor guztia suntsitu arte, eta etxera itzuli zirenean konturatu ziren merezi izan zuela. Planeta leku garbiagoa bihurtu zen, airea arnas zitekeen eta loreek beren petaloak agertzen zituzten berriro eder agertzeko. Pinguinoak etxera itzuli ziren, Antartikara, eta txirrista izoztuetan jolasten hasi ziren berriro. Irribarre egin zuten berriro. Beti eramango zuten beren bihotzetan Gasteizko Preseneko haur talde zoragarri hori, hainbeste lagundu zieten. Betiko aldatuak zituzten beren bizitzak, baita planeta osoarena ere.

Presen gogor ari gara lanean.

MURRIZTU, BIRZIKLATU ETA BERRERABILI EGIN BEHAR DUGU.

Eta horrela denok zoriontsuagoak izango gara!!!!!!

